

OPINIÓ

DIRECTORA OBSERVATORI BLANQUERNA DE COMUNICACIÓ, RELIGIÓ I CULTURA -
26 febrer 2018 2.00 h

TRIBUNA**Fita, 1999****MÍRIAM DÍEZ BOSCH -**

DIRECTORA OBSERVATORI BLANQUERNA DE COMUNICACIÓ,
 RELIGIÓ I CULTURA

Domènec Fita desplega una mirada sense prejudicis. Aquesta netedat en l'esguard no és habitual. És un artista, i això és propi dels artistes, direu. Però no tots els artistes disposen d'aquella perspectiva fina,

curulla de talent, intuïció i rotunditat que ell destil·la en

persona i a través de l'obra. Al seu taller de Montjuïc, a Girona, ha format creadors. I s'ha format, autoformat, reformat, deformat, informat. S'ha fet i desfet a ell mateix, com a bon escultor que és. Vaig entrevistar-lo en aquest seu refugi l'estiu del 1999. No era una època pletòrica. Feia pocs mesos que s'havia mort el meu pare, que me n'havia lloat el talent. Vaig arribar-hi expectant, amb aquella reverència que tens davant dels grans personatges. En Fita és un artista integral que no pertany a cap estil, perquè ha creat el seu, em va dir el fotògraf que venia amb mi, en Jordi Soler. Fita em va revelar que "cada persona, quan fa art, sense adonar-se'n treu molt de si mateix. L'art és el retrat de la persona que el fa. Jo, sense adonar-me'n, faig *fites* i vostè faria *miriams*".

En aquests moments dels seus 90 anys, a Girona hi ha 5 exposicions, i li plouen premis i reconeixements. En falten més, i en un àmbit mundial. L'exposició que li dedica el Museu d'Art de Girona, *Divorcis amb la tradició*, et

“Fita representa una síntesi digna d'estudi internacional entre aquestes aigües que voregen l'art i el transcendent

capbussa en aquest univers de plecs i rebrecs, Venus, natures, textures... allí l'artista gironí poua en l'autoretrat (un del 1947 ens torna una imatge d'un Fita bon nen amb un posat de semblo-una-cosa-però-en-soc-una-altra), oferint també propostes religioses esplèndides. El nu, el buit, el *Crist jacent* del 1958 que reposa a la catedral de Girona són peces aclaparadores.

Educat segons el sistema Montessori, en plena repressió franquista, va viure la soledat en el període dels estudis de belles arts. Cicatritzat per l'època, em va confessar en aquella entrevista per a *Presència*: "M'han estimat, i m'estimen." Només les ànimes privilegiades ho poden pronunciar, i Fita ho podria esculpir. Recordo que parlava molt de l'amor. Per ell, "el valor religiós està d'acord amb estimar", el valor més preuat que hi ha, i que no té comparació amb cap altre valor a la vida". L'amor per sobre de tot, de l'obra, de les idees. I si és un valor tan important, seria bo que el poguéssim dosificar i sabéssim que és més important que l'econòmic i d'altres.

El valor espiritual o religiós d'una societat és molt important, però el fet que històricament hi hagi hagut errors i equívocs fa que se'n dubti, reconeixia Fita. "Per mi, l'art i la religió estan interrelacionats i conflueixen en allò més central, que és estimar". Entrevistar Fita s'estava convertint en un plaer per als sentits: no només veia la seva obra o gaudia de les seves paraules, sinó que el contingut que ell anava verbalitzant m'interpel·lava i ha anat tornant amb els anys, com una cantarella interior. "L'art religiós és un art al servei d'una causa, d'una cosa. Penso que no cal que l'artista sigui creient però sí competent", em va respondre a una de les meves ingènues preguntes, que devia ser si l'artista que fa art religiós ha de ser creient. Aquesta seva lapidària frase l'he recordat sempre per la seva aplicabilitat també al periodisme o a la literatura religiosa.

Em confessava que sentia el deure de donar molt, perquè havia rebut molt: "Diuen que ens demanen compte dels talents, de si els hem aprofitat, doncs és així. Quan fa art religiós, l'artista dona quelcom que per a ell representa un esforç". Fita és un home d'un talent enorme. Escric aquest article des d'un edifici colossal de Nova York, i no em costa

gens imaginar-me “fites” en aquesta ciutat, de gran format, a places o catedrals. Fita és un d'aquells referents que hem d'afegir quan parlem de Girona, dels germans Roca, del Girona FC. A la ciutat del Tapís de la Creació, hi ha un creador multidisciplinari que ens fa honor, i que en el camp de l'art i l'espiritualitat aporta qualitat i originalitat a cabassos.

Aquests dies hem tingut per Catalunya Friedhelm Menneke, el jesuïta alemany que probablement sap més de la intersecció entre espiritualitat i art d'avantguarda. L'art ha estat ple de recel i difidència envers allò religiós, sovint perquè la religió l'ha volgut dominar i encapsular, i el bon art s'escapa. Fita representa una síntesi digna d'estudi d'àmbit internacional entre aquestes aigües sempre en moviment que voregen l'art i el transcendent. Fita, un nou *hashtag* que caldria popularitzar i viralitzar en temps de propostes més aviat escasses en aquesta síntesi.

AUTOR

**MIRIAM DÍEZ
BOSCH**

ALTRES
ARTICLES DE
L'AUTOR

**Casar-se
a l'avió**

**L'ambigüitat
segons Duch**

MÉS ARTICLES

NOTÍCIES DE ...

📍 Girona

PUBLICAT A

**El Punt
Avui.
Comarques
Gironines**

26-02-2018,
Pàgina 5

**El Punt
Avui.
Barcelona**

26-02-2018,
Pàgina 5

**El Punt
Avui. Camp
i Ebre**

26-02-2018,
Pàgina 5

**El Punt
Avui. Lleida**

26-02-2018,
Pàgina 5

**El Punt
Avui.
Maresme**

26-02-2018,
Pàgina 5

**El Punt
Avui.
Catalunya
Central**

26-02-2018,
Pàgina 5